

φρευνηθή και κατόπιν τα τελευταία χρόνια. Λίγο πιο κάτω το όνομα του κ. Γιαννοπούλου, μέλους του Τμήματος ΚΑΙ Τ.Ο. που όπως εξακριβώσαμε κατόπιν πρέπει να θεωρηθεί ο πρώτος των νεότερων επισκευητών της σπηλιάς. Κατέβηκε ο πρώτος με το σκοπό και οι άλλοι σκυρμένοι από πάνω περιμέναμε με αγωνία για να μάθουμε αν συνεχίζεται ή σπηλιά. Αφώς χάθηκε σ' ένα λαγούρι και οι λίγοι λανθάνητε για να μας πληροφορήσει ότι είχε φτάσει στο τέρας. Κατέβηκα και μαζί ένας-ένας και εκεί κάτω είδαμε πάλι τα όνοματά των επισκεπτών που είχαν προηγηθ. Είχαν περάσει δυό φορές και 30' απ' την είσοδό μας.

Λίγη ανάπαυση και πήραμε πάλι τον άνηφορο. Μερικοί ανέβηκαν τον τελευταίο γκρεμό χωρίς τη βοήθεια του σκοινιού, χρησιμοποιώντας κάτι παζοίματα άριστερά καθώς κυττάμε προς τα πάνω. Δεν το συνιστούμε γιατί είναι πολύ γλιστερό αυτό το σημείο. Η επιστροφή μας βιάστηκε μισή ώρα.

Η σπηλιά για την οποία έχουν κυκλοφορήσει τόσο θόρυβοι, δεν μας φάνηκε

Η σπηλιά του Έρμου — Ο τρίτος θάλαμος (Φωτ. κ. Α. Κανέλλης)

να τους δικαιολογή. Και το ίδιο θέμα δεν υπάρχουν επί τόπου οι πολλές αρχαιότητες που εφρέθησαν άλλοτε ούτε διακρίναμε τις επιγραφές, που αναφέρει ο επισκέπτης του 1871 στην επιστολή της Παλιγγενεσίας (κόπιασε Έκδορικά ως άνω). Πάντως έκαινα που είναι άπολύτως φανταστικά είναι οι λαξευμένοι σταλακτίτες, που παρουσιάζουν διάφορες μυθολογικές μορφές. Έμεις αποκριδήκατε δεν αντιληφθήκαμε κανέν σκάλισμα εις τους φυσικούς σταλακτίτες. Παρά μέσα φαίνεται ότι δεν θα είχαν άρχαίο λείψανο. Αν γινόντουσαν λατρευτικές πράξεις στα πιο κάτω διαμερίσματα της σπηλιάς, άσφαλως οι άρχαίοι Έλληνες, που δεν αγαπούσαν και πολύ αυτό το είδον; τα σπόδο, θα είχαν φροντίσει να εξομαλύνουν με λίγα τιά να σκοποποιήτε, όπως αποδεικνύουν τα σκαλισμένα στο βράχο σκαλιά της σπηλιάς του Νερφολέπτου, στην Άρτικη. Πάντως για πιο σίγουρα θα έπρεπε ένας αρχαιολόγος να επισκευθθ η σπηλιά. Τα μέλη του Ε.Ο.Σ. έχουν τη προθυμία να το κάνουν συντροφιά, για να λυθθ και το ζήτημα αυτό.

Η σπηλιά του Έρμου είναι όραία σπηλιά. Άσθονοι σταλακτίτες και λαγμίτες της κανόν είναι διάκοσμο ιδιαίτερο. Ίδιος το πέλασμα απ' τον τρίτο λαμνο στον τέταρτο, όπου σχηματίζονται κάτι όμορφες ξεδούσιες από σταλακτοί ο μεγάλος θάλαμος του δευτέρου και τρίτου θαλάμου, ο τέταρτος θάλαμος με τ' ορατές του καταστροφές κολώνες δίχρον με το παραπάνω το κόπο μιας επίσκεψης εδύετα προβολή η σπηλιά έχει μήκος 150 μέτρων πάνω κάτω και μετά τον πρώτο λαμνο έχει διεύθυνση γενικά νοτιοδυτική. Η όμορμητική διαφορά του στομίου ά τέρας είναι πάνω από 100 μ. Τα άσβεστολιθινά πετρώματα σκεπάζονται σχεδόν τους σταλακτίτες. Χλωρίδα δεν αντιληφθήκαμε και έκτος από τις νεχτερίδες έντοχλήθχαν άρατά άπ' την επίσκεψή μας και τις άκρίδες, δεν είδαμε άλλο διζών έχει κάτω. Τα μυγάκια, που συναντήκαμε στον πρώτο θάλαμο, άνήκουν με στο άσπιθο. Σκοινί 12 μέτρων είναι άσπαρήχτα για την κατάβαση των γκρ Β—Γ θάλαμον και του τελευταίου θάλαμου της σπηλιάς και προσοχή διαν χρησιμοποιούνται τα βαλικά άλλα γλιστερά πεπαιματα.

Τη νύχτα της ίδιας μέρας μετά από λιγώρο ύπνο ανέβηκαμε στην κορυφή Ζήφιας και κατόπιν κατέβηκαμε στη Φλαμπούριτσα. Περιγραφή του θάουτου από με τα μέλη του κατατόγιο, όφειλόμενο στην άνακτισμένη φροντίδα τε άσπιας, θα συγκεντρώση το ένδιαφέρον των όρεβιτών, πρέπει να γίνει από εδύετα πάντα.

Στη Φλαμπούριτσα μας φιλοξένησε με εδύετα που μας σκάλισσε ο κτηνία, των κριονιών της περιοχής κ. Εδωγγελλίδης (δ κ. Εδωγγελλίδης είναι από το γνωστό για όμορφος φίλος άποκρηδής όρεβιτάς κρηστικού άπ' αυτό το είδος και με λίγα και την εύχαριστητή να γνωρίσουμε μερικές άπ' τις γνωστομένε κού που δεν είναι άλλες από τις θαλασσίες ξερευνήτριες της άνακτισμένης της όρεβιτάς ως τότε, σπηλιάς της Ζήφιας.

Τελειόνοντας τις σημειώσεις αυτές πρέπει να τονίσω ότι μια έπισκευή της διαδρομής καταστροφής-σπηλιάς είναι άσπαρήχτη, γιατί δύσκολα βρισκείται από όρεβιτών δεν έχει λείψανα. Μέχρις διον γίνει κι' αυτό ο έπισκέπτης θα πα για σημάδι τους άνακτισμένους θάμινους που ξεχωρίζουν μαρς όσων είδατε σπηλιάς, καθώς την κυττάμε άπ' το κατατόγιο.

Έρωτό άρχαιολόγος

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΑΣ
ΚΑΛΟΝ ΟΡΟΣ 1132 μ. ΑΡΙΑ ΔΕΙΞΑΤΗ 1132 μ. — ΡΟΥΑΝ 1132 μ. ΑΙΝΟΣ 1620

Τέσσερες μέρες για τα επόμενα γρηότερα βουνά της Κεφαλονιάς είναι βε λίγες και βρισκικές. Τέσες όμορφοι βουνά άπ' όρεβιτών του Τμήματος Άθης Κεφαλονίτες ξενηταρμένοι, που ήθελαν να γνωρίσουν τη πατρίδα τους.

Η σημειώσεις τους που άκολουθούσαν, έχουν βίβαια έπιστημονικές άξι αλλά θα είναι άσφαλως χρήσιμες όσοις άποκρηδών να γνωρίσουν τα χωροριστικά αυτά βουνά, συνδεδάστα μερίσματα στην όρεβιτάς και τις άσθονες θασινές όμορφιές του νησιού.

Το Καλόν Όρος 891 μ. είναι το βορειότερο βουνό της Κεφαλονιάς, όλη η περιοχή του στην Έρμου είναι σχεδόν τελείως πετρώδης. Όλες κορυφές όμως ξεχωρίζουν μερικά στοργγγυλά λειβάδια (άμάρκια) με καλό χόμα. Τα άπ' τα γέφυρα και για αυτό ίσως να λέγεται και το βουνό Καλόν Όρος.

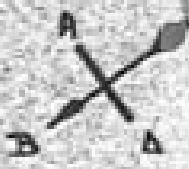
Στα χωράφια αυτά όμορφοι και οι πολλά άλλα όρεβιτάς που συναντήκαμε και

Το στήθαιον του Έρλου
και της Νυμφώνης.

Μέτρον 150π
Πλάτος 100π

Μεταβατική ζώνη

ΑΡΧΕΙΟ ΣΠΕΛΕΟ

(Σχέδιο κ. Δ. Λουκίσα) Βλ. Το «Βουνό» 1935 σ. 10